

דלא נקראו "בני ישראל" עד סיני!?

ומשינין: באותה שעה שאירע המאבק עם המלאך עדיין לא נקראו בני ישראל, אלא רק לאחר זמן מרובה מאז שאירע אותו מעשה [כאשר נגלה ה' ליעקב, ואמר לו "לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל וגו'"].

אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי: אם כן, מההיא שעתא דנקראו "בני ישראל" ליתסר?! ואמאי קאמרת שנאסרו רק בסיני משום שמאז נקראו "בני ישראל"? והא השתא קא מוכחינן מהאי קרא דנקראו "בני ישראל" עוד לפני סיני!?

אמר ליה רב אשי לרב אחא בריה דרבא: וכי תורה פעמים פעמים ניתנה?! והרי ההיא שעתא דנגלה ה' ליעקב וקראו ישראל לאו שעת מעשה הוא, ולא שעת מתן תורה הוא, ואם כן לא יתכן שבשעה זאת יאסר גיד הנשה.

תנו רבנן: איסור אכילת אבר מן החי נהג בבחמה, חיה ועוף. בין טמאין ובין טהורין, דברי רבי יהודה ורבי אלעזר.

וחכמים אומרים: אינו נהג אלא בטחורין!

אמר רבי יוחנן: ושניהן, מקרא אחד דרשו! דכתיב "רק חזק לבלתי אכול חרב". כי חרב הוא הנפש, ולא תאכל הנפש עם הבשר!"

ודרשינן: לא תאכל ממנו בעוד שהנפש בו, והיינו אבר מן החי.

והכי איפלגו:

רבי יהודה ורבי אלעזר סברי: כל שאתה

מצווה על דמו — אתה מצווה על אבריו. והני טמאין נמי, הואיל ואתה מצווה על דמן שלא לאכלו, אתה מצווה נמי על אברין שלהן, שלא לאכלן בתורת אבר מן החי.

ורבנן סברי דהכי דרשינן: "לא תאכל הנפש עם הבשר" אלא תאכל בשר להודיה. כל שבשרו מותר — אתה מצווה על אבריו. וכל שאין בשרו מותר — אי אתה מצווה על אבריו!

והוינן בה: ורבי יהודה, למה ליה קרא לומר שנוהג איסור אבר מן החי גם בטמאין? ליתי איסור אבר מן החי, וליחול על איסור טומאה, דהא שמעינן ליה לרבי יהודה דאמר איסור חל על איסור כשהאיסור השני חמור בכך שכן איסורו נהג בכני נח?! ואיסור אבר מן החי הרי נאמר אף לבני נח!

ומשינין: אין הכי נמי, דמשום הא לא איצטריך קרא, לפי שאיסור חל על איסור בכהאי גונא, לרבי יהודה.

וכי איצטריך קרא — לרבי אלעזר, דלית ליה דאיסור חמור [וכגון איסור אבר מן החי שנוהג אפילו בכני נח] חל על איסור קל, ובכל זאת סבר כרבי יהודה דאיסור אבר מן החי חל על איסור אכילת בהמה טמאה.

תניא נמי הכי דפליגי רבי אלעזר וחכמים בדרשת הפסוק הזה.

דתניא: אבר מן החי נהג בבחמה חיה ועוף, בין טמאה בין טהורה. שנאמר "רק חזק לבלתי אכול את חרב", והכי דרשינן: כל שאתה מצווה על דמו שלא תאכלנו — אתה מצווה על אבריו. וכל שאי אתה מצווה על דמו, וכגון דגים וחגבים — אי אתה

מצווה על אבריו, דברי רבי אלעזר.

וחכמים אומרים: אבר מן החי אינו נוהג אלא בטהורין בלבד, שנאמר "לא תאכל הנפש עם הבשר". אלא, אכול בשר לחודיה! והכי דרשינן: כל שבשרו מותר — אתה מצווה על אבריו, וכל שאין בשרו מותר — אין אתה מצווה על אבריו!

רבי מאיר אומר: אינו נוהג אלא בבחמה טהורה בלבד, וכדמפרשינן לה.

(סימן: שמואל שילא שימא)

אמר רבה בר שמואל אמר רב חסדא, ואיתימא רב יוסף.

ואמרי לה: אמר רבה בר שילא אמר רב חסדא ואיתימא רב יוסף.

ואמרי לה: רבה בר שימי אמר רב חסדא, ואיתימא רב יוסף:

מאי טעמא דרבי מאיר דאמר אין נוהג אבר מן החי אלא בבחמה טהורה בלבד?

דדריש הכי: אמר קרא "וזבחת מבקרך ומצאנך" ובתר הכי כתיב איסור אכילת אבר מן החי, ומשמע דאינו נוהג אלא במה דכתיב בקרא דלפניו.

אמר רב גידל אמר רב: מחלוקת חכמים ורבי יהודה ורבי מאיר במה נוהג איסור אכילת אבר מן החי היא בישראל בלבד, אבל בבין נח — דברי הכל הרי הוא מוזהר על הטמאין בטהורין שלא לאכול אבר מן החי מהם, דכיון דקרינן ביה "בשר לחודיה אכול" בין בטהורה ובין בטמאה, דשניהם מותרים לו, קרינא ביה נמי "אבל, אבר מן החי לא תאכל"!

תניא נמי הכי: אבר מן החי — בין נח מוזהר עליו על הטמאים בטהורים. וישראל אינו מוזהר אלא על הטהורים בלבד.

איכא דאמרי: אינו מוזהר אלא על הבהמה הטהורה, וכדברי רבי מאיר.

איכא דאמרי: אינו מוזהר אלא על כל הטהורים [כולל חיה ועוף] וכדברי רבנן.

אמר רב שיזבי: אף אנן נמי תנינא במסכת טהרות דבין נח מוזהר על אבר מן החי מן הטמאים.

דתנן: אכל אבר מן החי ממנה [מן העוף הטמא] אינו סופג ארבעים [כרבנן] ואין שחיטה מטהרתה.

ודייק רב שיזבי: במאי איירי הא דקתני "ואין שחיטה מטהרתה"?

אילימא בישראל, פשיטא דאין שחיטה מטהרתה!

אלא, לאו, בבני נח! מכלל דאסור בין נח באבר מן החי בטמאים.

והיינו, שכל זמן שהיא מפרכסת אחר השחיטה, אסור לבן נח לאכלה מדין אבר מן החי. שאין השחיטה מתרת לבן נח אלא המיתה בלבד.

אמנם, בטהורין שהשחיטה מתרת לישראל, ומותר להם לאכלה אפילו בעודה מפרכסת הרי היא מתירה גם לבני נח.

רבי מני בר פטיש רמי רישא דמתניתין, דקתני דבעוף טמא אין סופג את הארבעים, אסיפא דקתני דאין שחיטה מטהרתה.

ומשני: רישא בישראל וסיפא בכך נח
ואליבא דרבנן.

אמר רב יהודה אמר רב: אבר מן החי צריך
שיאכל ממנו כזית כדי שילקה עליו. שאפילו
אבר שלם, אם הוא פחות מכזית, אינו לוקה
עליו משום אבר מן החי!

מאי טעמא? משום ד"אכילה" כתיבה ביה,
ואין אכילה בפחות מכזית.

מתניב רב עמרם: תנן: **אכל אבר מן החי**
ממנה, מעוף טמא, אינו סופג את הארבעים,
ואין שחיטה מטהרתה! ועל כרחך מיירי
באכל שיעור שלוקין עליו, אילו הוא היה
עוף טהור, שאם לא כן פשיטא שפטור
ממלקות. **ואי סלקא דעתך בעינן כזית**
לאיסור אבר מן החי אמאי פטור ממלקות?
תיפוק ליה דקאכל כזית מעוף טמא שיש בו
לאו?

ומתריצין: **כדאמר רב נחמן לקמן "במשהו**
בשר גידין ועצמות", הכא נמי מיירי באבר
שיש עליו משהו בשר וגידין ועצמות שהם
משלימין לכזית. שמצד עוף טמא אינו לוקה
עליו, כיון שאין בו כזית בשר ואילו הגידין
והעצמות אינם אסורים בעוף טמא. אבל
מצד אבר מן החי יש ללקות עליו אילו היה
טהור, שאין צריך שיהא בו כזית מהבשר
לבד, אלא כיון שהוא אבר שלם ויש בו כזית
חייבים עליו.

תא שמע: דאמר רב: אכל צפור טהורה קב-ב
בחייה, שלא שחטה, חייב עליה בכל שהוא
משום אבר מן החי. ואם אכלה במיתתה,
לאחר שמתה, חייב עליה בכזית משום
נבלה, שזה השעור לחיוב מלקות נבלה.

ואם אכל צפור טמאה, בין בחייה בין
במיתתה, חייב עליה בכל שהוא משום עוף
טמא. שהרי עוף שלם "בריה" הוא, ובריה
אינה צריכה שיעור [לגבי איסור נבלה לא
שייך לומר "בריה" כיון שבתחילת ברייתה
לא היתה נבלה — רש"י].

וחזינן להדיא דרב סובר דאבר מן החי
חייבין עליו בכל שהוא, וקשיא לרב יהודה
דאמר משמיה דרב דצריך כזית?

ומתריצין: **הכא נמי** הא דאמר רב "בחייה
בכל שהוא" אין הכוונה שאין בה אלא כל
שהוא, אלא **במשהו בשר!** שהבשר לבד
הוא כל שהוא, וגידין ועצמות משלימין
אותו לכזית.

תא שמע: נטל צפור טהורה שאין בו כזית
ואכלו, רבי פוטר משום אבר מן החי, דעוף
שלם לא מיקרי "אבר"!

ורבי אלעזר ברבי שמעון מחייב.

אמר רבי אלעזר ברבי שמעון: קל וחומר
שיש לחייב על עוף שלם משום אבר מן
החי. דאם על אבר ממנה חייב — על כולה
לא כל שבין!?

חנקה ואכלה — דברי חבל אינו חייב אלא
בכזית! שאין כאן אלא איסור נבלה,
ששיעורה בכזית.

ומסקינן לקשיא: **עד כאן לא פליגי רבי ורבי**
אלעזר דרבי שמעון בפחות מכזית אלא
בעוף שלם. **דמר רבי אלעזר ברבי שמעון**
סבר: בהמה [והוא הדין עוף] בחייה —